

[Vagn Bro.]

loven og diskussionen om denne lovgivning, at man fra adskillige sider taler om, at vi svækker ansvaret. Derfor ville det egentlig have interesseret mig at høre den højtærede minister hr. Viggo Starcke, som ikke alene under svangerskabslovens behandling gik så stærkt imod den, men som den dag i dag berejser riget og taler om retten til livet. Der er det fælles for disse lovgivninger, at vi mener, man svækker ansvaret, og at det kapløb, som man i 1937 var bange for ville komme mellem en hel række personer, om, hvem af dem — muligvis dem alle — der kunne gå fri, nu i styrket grad vil komme til at foregå. Men det vil vi først få at se, som udviklingen skrider fremad.

Jeg kan her føje til, at samtidig med at vi stillede os villige til at gå ind for ministerens oprindelige forslag, erklærede vi os rede til at gå med til, at der i hver sag kun skulle betales ét bidrag. Det vil altså med andre ord sige, at blev der i enkelte tilfælde to bidragspligtige, så skulle de hæfte for bidraget én for alle. Det kan udmærket godt siges, at når man i 1937 gik imod dette og indførte bidragspligt for alle, der ikke var udelukket fra at være fader, var det en stærkere fastslåen af ansvaret — det kan selvfølgelig siges — men vi erklærede os rede til at drøfte dette.

Det ærede medlem fru Else Zeuthen gjorde den bemærkning, at det efter min opfattelse kun drejede sig om ganske, ganske få tilfælde — jeg kan desværre ikke sige det så glimrende som det ærede medlem. Nej, det er ikke så ganske få. Efter den sidste årlige opgørelse var der 136 sager med flere bidragspligtige. Derimod ville der efter vort ændringsforslag blive ganske få tilfælde med to eller flere bidragspligtige, for når domstolene efter denne formulering og efter lægelig undersøgelse havde slået fast, at én så afgjort var den nærmeste, så blev der kun én bidragspligtig. Men var der to, om hvilke man måtte sige, at de var lige nær, ville de begge blive bidragspligtige, og her er det, jeg stadig ikke kan forstå, at vi i disse ganske enkelte tilfælde ikke kunne have to — altså ikke biologiske — bidragspligtige. Ministeren er jo gået over på et andet parti og har kastet sit oprindelige forslag til side. Jeg kan tilføje som min opfattelse,

at der, som tiden går og lægevidenskaben går frem, vil blive ganske overordentlig få tilfælde med flere bidragspligtige.

Må jeg endelig til det ærede medlem fru Ayoë Herbøl sige, at efter det, der er oplyst, har man i Sverige lagt sagen til side; det er det eneste, jeg har set. Man kan selvfølgelig godt herfra udtale ønske med hensyn til, hvad den svenske rigsdag bør lave; men der er ikke engang endnu et regeringsforslag, for man har lagt sagen til side.

Erna Sørensen: Den højtærede justitsminister var meget stærk i sine udtalelser til mig i dag, og jeg er i og for sig noget forbavset over, at man kommer og fortæller, at jeg har ført uredelig tale her fra landets fornemste talerstol. Det tror jeg ikke man på nogen måde kan sige. Endnu har det ikke været sådan, at det, fordi man ikke deler en ministers opfattelse og man udtaler sig, skulle være uredeligt. Jeg kan slet ikke anerkende noget i den retning, og jeg går ud fra, at når ministeren lægger det så hårdt op, er det for at aflede opmærksomheden fra det, der sker under denne sags behandling, nemlig at den højtærede justitsminister — og bag ham formentlig også justitsministeriet — er gået fra sin oprindelige opfattelse og har skiftet til en anden mening. Det er det, vi har drøftet her, både da vi havde forslaget til anden behandling og så i dag, og da hjælper det ikke, at man bruger så stærke ord for at komme væk fra den kendsgerning, at jeg på mit partis vegne både under første, anden og sidste behandling har været enig med den højtærede justitsminister i, at vi skulle gennemføre det oprindeligt fremsatte lovforslag med § 6, efter hvilken der skulle være én bidragspligtig, og ikke dette kategoriske enten-eller. Det er da i alt fald ikke urimeligt at have sagt dette.

Med hensyn til de bemærkninger, jeg har gjort om, at det kom overraskende for os, vil jeg gerne have lov at slå fast — og det tror jeg også udvalgsmedlemmerne kan bekræfte — at det foregik på den måde, at der ikke i udvalget blev forhandlet om det nye forslag. De ærede udvalgsmedlemmer havde i tinget udtalt, at de kunne tænke sig, at det blev den ordning, som